

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Carina Filella

85 anys,
85 llibres

Farà 85 anys el dia 11 de maig amb la feliç coincidència de publicar la que és la seva 85a obra, el poemari *Una bomba al jardí* (Stonberg), i amb una altra que està en camí. Amb la seva mirada privilegiada sobre el Mediterrani, al capdamunt de la rambla Nova tarragonina, o des del seu refugi a Mont-ral, Olga Xirinacs (Tarragona, 1936) ha escrit i publicat 85 llibres de novel·la, poesia, narrativa i viatges i els premis els compta per desenes. Però no ens cansarem de dir que pesa sobre la seva figura un sentiment d'injustícia, pel silenci que hi plana no només en els darrers anys, sinó des del mateix moment que va guanyar el premi Sant Jordi, l'any 1984, per la novel·la *Al meu cap una llosa*, una obra que reconstrueix els últims dies de la vida de Virginia Woolf. En aquella convocatòria es van alçar en protesta tres autors finalistes, noms coneguts de la constel·lació literària del país, a qui se'ls va donar més repercussió que no pas a la guanyadora. La mateixa Olga Xirinacs deia fa pocs anys que des d'aleshores, i a poc a poc, es va anar fent el silenci. L'autora era de les terres del sud, no pertanyia a cap grup ni capelleta de les que sempre han influït en la literatura catalana. No tenia padrins ni l'acompanyaven els confreres, reconeixia. I així fins avui i aquí, en un país que "no és per a vells"; segons apuntava el company David Castillo en aquest diari a propòsit de l'anònima mort d'un altre escriptor, Estanislau Torres, a mitjans de març. Ens sumem a la campanya engegada fa temps per reclamar el premi d'Honor de les Lletres Catalanes per a Olga Xirinacs. Per molts anys!

EDITORIAL

Peatges per la porta del darrere

El govern espanyol recupera per la porta del darrere la discussió sobre els peatges justament quan s'acaben els de Catalunya. És una casualitat gens fàcil d'entomar atesa l'evident discriminació de què ha estat víctima en aquest tema el territori català respecte d'altres zones de l'Estat, on en les últimes dècades s'han construït grans autopistes i autopistes lliures de pagament per als usuaris i que ara posen el crit al cel davant la possibilitat de pagar un peatge "simbòlic". Una discriminació que ha estat alimentada i agreujada pel dèficit d'inversions de l'Estat en infraestructures que han quedat obsoletes i insuficients, com per exemple l'N-II o rodalies per citar dos dels

casos que han suscitat més reclamacions. Ara, doncs, el govern de Pedro Sánchez reconeix que preveu la creació d'un sistema de pagament per a l'ús de carreteres d'alta capacitat que en permeti cobrir les despeses de manteniment. La intenció de fer pagar es reflecteix en el pla que l'executiu espanyol ha de portar a Brussel·les, en què explica com pensa invertir els 140.000 milions d'euros del fons de recuperació, transformació i resiliència que ha de rebre fins al 2026 amb l'objectiu de rellotjar l'economia després de la pandèmia. D'aquesta manera, l'aixecament de les barreres a les autopistes de Catalunya, que va començar l'1 de gener del 2020 amb la supressió dels peatges de l'AP-7

sud des de Tarragona i que s'ampliarà aquest 31 d'agost a l'AP-7 des de la Jonquera fins a Salou, a l'AP-2, a la C-32 entre Blanes i Montgat i a la C-33 des de Montmeló fins a Barcelona, no representarà el final del pagament. A ningú se li escapa que el manteniment de les autopistes i autopistes, d'aquí i d'arreu, costa diners i que cal buscar vies de finançament; però, escaldats amb la qüestió dels peatges durant anys i panys, no deixa de ser lamentable que el govern espanyol en reconegui la necessitat justament quan s'aixequen les barreres a Catalunya, per justificar una part de la pluja de milions que li han d'arribar d'Europa. No és el moment, ni són les maneres de fer-ho

La foto

Uns treballadors preparen un hospital provisional en un pavelló a Srinagar, la capital d'estiu del Caixmir, a l'Índia, arran de l'augment del nombre de casos de Covid-19 ■ FAROOQ KHAN / EFE

La frase del dia

Alba Vergés

CONSELLERA DE SALUT

“Una vegada més, els tribunals interfereixen en la gestió de la pandèmia”

Keep calm

Si d'una cosa podem estar contents del Sant Jordi d'aquest any és que l'esperit de la diada s'ha anat estenent més enllà del 23 en qüestió. I no només pel fet que un parell de dies abans ja es podien muntar parades fora de les llibreries, que està molt bé, no. Em refereixo que gràcies al ressorgiment que hi hagut dels llibres i de la literatura amb la pandèmia, que segons sembla s'han fet nous lectors i tot, la presència dels llibres s'ha normalitzat. I això ens ha de fer contents.

Personalment fa molts anys que treballo en aquesta direcció. Era i és un repte, però es va aconseguint.

Martí Gironell

L'espai

Som cada vegada molts més els que pensem que els llibres no es moren l'endemà de Sant Jordi. No només això, sinó que se'n continuen publicant. I llegint.

Perquè els llibres siguin vius cal que es llegeixin, que se'n parli i que tinguin visibilitat durant tot l'any. Això és feina de tots però principalment dels que escriuim. Els mitjans també hi tenen un paper clau. Han d'apostar decididament per fer els llibres més visibles. Això ajuda a desestacionalitzar-los. I les escoles, que fomenten i incentiven la lectura de manera plaent i ja la tracten com un premi i no pas com una obligació. I

les institucions. Han d'estar de manera real i ferma compromeses amb la literatura. I, finalment, el paper de les cases, de les famílies, és provincial. És des de casa que hem d'ajudar la mainada a trobar el gust per la lectura sense forçar però escoltant-la i guiant-la.

Més enllà de tauletes, mòbils i *switchs*, oferir-los llibres perquè s'hi puguin capbussar tot sols. Les prestacions d'un llibre són infinites i s'adapten a tots els moments de l'any. Tant de bo que aquest esperit duri els tres-cents seixanta-cinc dies i segur que així aconseguirem que el llibre ocupi l'espai que li pertoca.